

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในเรื่องของการเรียนรู้ แรงจูงใจนับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่มีบทบาทต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน และแรงจูงใจสำคัญที่ครูควรจะต้องปลูกฝังให้นักเรียน ก็คือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) แมคเคลแลนด¹ (McClelland) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จดูลงไปด้วยดี เพื่อให้ถึงมาตรฐานอันดีเยี่ยม และพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ โดยไม่ย่อท้อ ดังนั้น การที่นักเรียนแต่ละคนมีความตั้งใจเรียนไม่เหมือนกัน สาเหตุหนึ่งก็เนื่องมาจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนแตกต่างกันนั่นเอง กล่าวคือ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงก็จะตั้งใจเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียน ตรงกันข้ามกับนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะขาดความสนใจ ไม่มีความตั้งใจเรียน และมีจะประสบความสำเร็จในการเรียน จากการศึกษาของบราวน์² (Brown) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นั่นคือ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงก็จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง แต่ถ้ามี่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนก็จะต่ำลงด้วย

¹David C. McClelland, et al., The Achievement Motive (New York: Appleton-Century Crofts, Inc., 1953), pp. 110-111.

²William Thomas Brown "Consideration of Interrelation of Five Aptitude and Achievement Factor in Successful Male Undergraduate Students at the University of Montana," Dissertation Abstract, 29 (1969).

นอกจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แล้ว องค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ของนักเรียนก็คือ ความกังวลใจ เพราะว่าถ้าบุคคลใดเกิดความกังวลใจขึ้น ความกังวลใจนั้นก็จะมีคเป็นอาการรับรู้ของบุคคลจากความเป็นจริงได้³ ความกังวลใจจึงเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ ดังที่ ซารานัน และแมนเลอร์⁴ (Sarason and Mandler) ได้ศึกษาพบว่า ความกังวลใจเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่ทำให้ความสามารถของบุคคลลดลง เช่น ทำให้ความจำไม่ดี หรือคิดคำนวณเลขง่าย ๆ ไม่ได้ เป็นต้น ซัลลิแวน⁵ (Sullivan) กล่าวว่า ความกังวลใจ คือสภาพตั้งเครียดที่เกิดขึ้นจากการได้พบสิ่งที่ไม่พึงพอใจในสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูก เป็นต้น ดังนั้น ในห้องเรียนนักเรียนอาจจะเกิดความกังวลใจขึ้นได้ ถ้าสัมพันธ์ภาพกับครูไม่เป็นที่พึงพอใจ เช่นครูที่มีลักษณะขมขู่ จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกกลัว หวาดหวั่นกังวลใจอยู่ตลอดเวลา อันเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นอย่างมาก

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว ทั้งความกังวลใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างก็มี ความสำคัญต่อการเรียนรู้ ครูจึงควรที่จะพยายามจัดสภาพการเรียนการสอน หรือบรรยากาศในห้องเรียน เพื่อเป็นการช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียน และพยายามป้องกันหรือแก้ไขปัญหาที่จะทำให้นักเรียนเกิดความกังวลใจ เพื่อที่จะให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ดังที่ ฮิลล์⁶ (Hill) ได้กล่าวไว้ว่า "การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด เมื่อผู้เรียนได้รับการจูงใจ ไม่ใช่การข่มขู่" ผู้วิจัย ในฐานะที่เป็นครู มีความเกี่ยวข้องกับนักเรียน มีความปรารถนาที่จะเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้มีขึ้นในตัวผู้เรียน และมีความสนใจโดยเฉพาะในบทบาท

³Charles D. Spielberger, Anxiety and Behavior (New York: Academic Press, 1966), p. 11.

⁴Ibid., p. 45.

⁵Ibid., p. 11.

⁶John P. De Cecco, The Psychology of Learning and Instruction: Educational Psychology (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, Inc.), p. 9.

ของความกังวลใจว่าจะมีอิทธิพลต่อผู้เรียนเพียงใด จึงใคร่ที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า จะมีความสัมพันธ์กันหรือไม่เพียงใด และคาดว่าผลจากการศึกษากฎนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับครูและผู้นำนโยบายในการที่จะปลูกฝังให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รวมทั้งป้องกันและแก้ไขปัญหาคความกังวลใจของนักเรียน เพื่อให้เด็กนักเรียนได้มีพัฒนาการการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่ความสามารถของเขาจะอำนวยได้

การวิจัย ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและเหตุผลในการตั้งสมมติฐาน

ได้มีผู้ทำการวิจัยเรื่องความกังวลใจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในหัวข้อต่าง ๆ กัน รวมทั้งศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง สำหรับการวิจัยที่จะอ้างถึงต่อไปนี้เป็นการศึกษาที่ให้แนวคิดเกี่ยวกับการตั้งสมมติฐานในการศึกษา เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

การวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของความกังวลใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียน

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในตอนต้น ได้ชี้ให้เห็นว่าทั้งความกังวลใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างก็มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียน การวิจัยต่อไปนี้จะสนับสนุนว่า ความกังวลใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนจริง ดังเช่นการวิจัยของซาราซัน⁷ ได้พบว่า เมื่อระดับของความกังวลใจในการสอบเพิ่มขึ้น ค่าเฉลี่ยของความสำเร็จจะลดลง และต่อมา ซาราซัน กับแมนเดอร์⁸ ก็ได้ศึกษาพบว่าความกังวลใจมีความสัมพันธ์เป็นเส้นโค้งกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นั่นคือ บุคคลไม่ว่าจะมีความ

⁷ Seymour B. Sarason, and Others, Anxiety in Elementary School Children (New York : John Wiley & Sons, 1967), p. 129.

⁸ S.B. Sarason, and G., Mandler, "A Study of Anxiety and Learning," Journal of Abnormal and Social Psychology, 47 (1952), pp. 156-173.

กังวลใจสูงหรือมีความกังวลใจต่ำ จะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนต่ำ ส่วนบุคคลที่มีความกังวลใจในระดับปานกลางจะมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนที่ดีที่สุด สำหรับในประเทศไทย ศุภลักษณ์ พรหมนะแพทย์⁹ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้นักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ สรุปผลการวิจัยได้ว่า นักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ มีการเรียนรู้อย่างดีกว่านักเรียนที่มีความกังวลใจสูง

การวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ได้แก่การวิจัยของ แมกเคลแลนด์¹⁰ ที่หาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับคะแนนเฉลี่ยของ 3 ภาคเรียน ได้ค่าสหสัมพันธ์เป็น .51 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นอกจากนี้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ยังมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคะแนนจากแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude Test) ได้ค่าสหสัมพันธ์ .42

ต่อมา เบนดิก¹¹ (Bendig) ได้ศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคะแนนเฉลี่ยจากการสอบในภาคก่อน ๆ ของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ฟิลาเดเฟีย (ค่าสหสัมพันธ์ .22)

การวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น ยังไม่มีผลการวิจัยมากนัก แต่เท่าที่ศึกษากันทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทย ก็มีผลการวิจัย

⁹ศุภลักษณ์ พรหมนะแพทย์, "การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้นักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ" วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, แผนกวิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512)

¹⁰ D.C. McClelland, *loc. cit.*

¹¹ A.W. Bendig, "Predictive and Postdictive Validity of Need Achievement Measures," Journal of Educational Research, 52 (1958), 119-120.

ของ เซลล์¹² ที่ศึกษาพบว่า ความต้องการผลสัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์กับความกังวลใจ แต่ผลการวิจัยของ ราเฟลสัน¹³ (Raphelson) ตรงกันข้ามกับผลการวิจัยของเซลล์ ราเฟลสัน ได้หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ได้ค่าสหสัมพันธ์ เป็น $-.43$ กับ $-.25$ และต่างมีนัยสำคัญที่ระดับ $.05$ ซึ่งแสดงว่า ความกังวลใจ กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กันในทางลบ กล่าวคือ ถ้าความกังวลใจสูง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะต่ำ แต่ถ้าวความกังวลใจต่ำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะสูง

สำหรับในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2513 อารี นุ่นประสิทธิ์¹⁴ ได้ศึกษาเปรียบเทียบและหาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการและความกังวลใจของเด็กวัยรุ่น พบว่า ความต้องการสัมฤทธิ์ผลไม่มีความสัมพันธ์กับความกังวลใจในองค์ประกอบใดเลย

ในปี พ.ศ. 2511 นวลเพ็ญ วิเชียรโชค¹⁵ ได้ศึกษาเรื่องค่านิยมทางสังคม และบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นไทยกับเด็กวัยรุ่นอเมริกัน พบว่าเด็กวัยรุ่นชายไทยที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง จะมีความกังวลใจต่ำ ส่วนผู้ที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลต่ำ จะมี

¹²Leon Gene Shell, "Achievement Motivation in Elementary School Children," Dissertation Abstract, 27(1967), 2409 A.

¹³A.C. Raphelson, "Imaginative and Direct Verbal Measures of Anxiety Related to Physiological Reactions in the Competitive Achievement Situation" (Unpublished Doctoral Dissertation, University of Michigan, 1956)

¹⁴อารี นุ่นประสิทธิ์, "การศึกษาเปรียบเทียบและหาความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการและความวิตกกังวลของเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายพิการและเด็กวัยรุ่นที่มีร่างกายปกติ" (ปริญญาโท, วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2513)

¹⁵Naunpen Wichiarajote, "A Cross-Cultural Study of Societal Values and Personality of Thai and American Adolescents" (Doctorate Thesis, University of Illinois, 1968)

ความกังวลใจสูง ซึ่งผลการวิจัยนี้ตรงกันข้ามกับผลการวิจัยของ นพนธ์ สัมมา¹⁶ ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบความต้องการทางจิตและความกังวลใจของเด็กวัยรุ่น พบว่าเด็กวัยรุ่นที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลมาก จะมีความกังวลใจสูง ส่วนเด็กวัยรุ่นที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลน้อยจะมีความกังวลใจต่ำ

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ยังขัดแย้งกันอยู่ ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยข้างต้นมาเป็นแนวคิดในการตั้งสมมติฐานข้อที่ 1 และข้อที่ 4 โดยตั้งว่า

- ข้อ 1. ความกังวลใจมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- ข้อ 4. นักเรียนที่มีความกังวลใจสูง กับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

การวิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความกังวลใจ

ในต่างประเทศได้มีการศึกษาวิจัยในเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศกับความกังวลใจกันมาก เช่น ในปี ค.ศ. 1953 เทเลอร์¹⁷ (Taylor) ได้ศึกษาความกังวลใจของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยไอโอวา ผลปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความกังวลใจ ซึ่งผลจากการศึกษาของเทเลอร์นี้ ตรงกันข้ามกับการศึกษาของ ลัฟลิน¹⁸

¹⁶ นพนธ์ สัมมา, "การศึกษาเปรียบเทียบความต้องการทางจิตและคามวิตกกังวลของเด็กรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง กับเด็กรุ่นในโรงเรียน" (ปริชญานพนธ์ปริชญาท, วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2514)

¹⁷ Janet A. Taylor, "A Personality Scale of Manifest Anxiety," Journal of Abnormal and Social Psychology, 48(1953), 285-290.

¹⁸ Leo J. Loughlin, and Others, "An Investigation of Sex Differences by intelligence, Subject-Matter Area, Grade and Achievement Level, on Three Anxiety Scale," Journal of Genetic Psychology, 56(1965), 207-215.

(Loughlin) และคณะ ที่พบว่า โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนหญิงมีความกังวลใจสูงกว่านักเรียนชาย และได้ผลการวิจัยของอีกหลายคนสนับสนุนผลการวิจัยของลัฟลิน เช่น ผลการวิจัยของเควิดสัน¹⁹ (Davidson) ลิปซิท²⁰ (Lipsitt) ซาราสัน (Sarason) กับคณะ²¹ และ แมคคอลลัม²² (McCollum) ที่พบว่า ความกังวลใจมีความสัมพันธ์กับเพศ กล่าวคือ เพศหญิงมีความกังวลใจสูงกว่าเพศชาย ซึ่งก็ตรงกับการศึกษาของ จิรายุ โชติช่วง²³ ที่ได้สำรวจความกังวลใจของเด็กวัยรุ่นไทย พบว่าเด็กวัยรุ่นหญิงมีความกังวลใจสูงกว่าเด็กวัยรุ่นชาย

การวิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สำหรับความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น ในต่างประเทศมีการวิจัยกันน้อยมาก เพราะส่วนใหญ่แล้ว ผู้วิจัยจะไขกลมตัวอย่างเป็นเพศชาย ทั้งนี้เนื่องจากว่าเครื่องมือที่ผู้วิจัยส่วนมากนิยมใช้วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ ภาพที่ เอ ที่

¹⁹K.S. Davidson, and Others, "Differences between Mothers' and Fathers' Ratings of Low and High Anxious Children," Child Development, 29(1956), 378-382.

²⁰L.P. Lipsitt, "Self-Concept Scale for Children and Its Relationship to the Childrep's Form of the Manifest Anxiety Scale," Child Development, 27(1956), 378-382.

²¹Seymour B. Sarason, op.cit., p. 250.

²²Helen Williams McCollum, "The Relationship of Anxiety to Intelligence Scores of Tenth-Grade Students," The Journal of Educational Research, 58(1964), 35-37.

²³จิรายุ โชติช่วง, "การสำรวจความกังวลใจของเด็กวัยรุ่นในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508)

(T A T) ซึ่ง แมคเคลแลนด²⁴ ได้ศึกษาพบว่า สภาพการณ์ที่เราให้ เกิดสัมฤทธิ์ผล ไม่มีอิทธิพลต่อกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงในการเขียนเรื่องจากภาพ ที่ เอ ที

ในเรื่องนี้ วีรอฟ²⁵ (Veroff) ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า รูปภาพ ที่ เอ ที นั้นประกอบด้วยรูปที่เป็นเพศชายทั้งนั้น จึงไม่เหมาะสมที่จะใช้วัดความคิดเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลของเพศหญิงได้ อีกประการหนึ่ง แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ในเพศหญิงจะถูกเร้าโดยสภาพการณ์ที่ต่างกับกับเพศชาย สภาพการณ์ที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ของเพศหญิง ก็คือการเป็นที่ยอมรับจากสังคมมากกว่าจะเป็นการเป็นผู้นำ สติปัญญา หรือความสำเร็จ นอกจากนี้แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ในเพศหญิงยังแสดงออกในรูปของอิทธิพลของสามีหรือบุตรชายอีกด้วย

แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีการศึกษาเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศกับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์อยู่บ้าง เช่น การศึกษาของ เชลล์²⁶ (Shell) พบว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ซึ่งตรงกันข้ามกับการศึกษาของ ฟิลด์²⁷ (Field) ที่พบว่า นักเรียนหญิงได้คะแนนแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย และผลการศึกษาของอนันต์ จันทรวี²⁸ ก็ได้สนับสนุนการศึกษาของฟิลด์ โดยพบว่านักเรียนหญิงมีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

²⁴D.C. McClelland, and Others, loc. cit.

²⁵J. Veroff, "A Projective Measure of the Achievement Motivation of Adolescent Males and Females" (Unpublished honors thesis, Wesleyan University, 1950)

²⁶Leon Gene Shell, loc. cit.

²⁷W.F. Field, "The effects of thematic apperception upon certain experimentally aroused needs" (Unpublished doctoral dissert., University of Maryland, 1915), pp. 722-724. In C.N. Cofer, and M.H. Appley, Motivation; Theory and Research (New York: John Wiley & Sons, Inc., 1968), p. 723.

²⁸อนันต์ จันทรวี, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์กับความคิดแบบสอส่วนและความถนัดทางการเรียน," (ปริญญานิพนธ์ปริญาโท วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2514)

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความกังวลใจ และ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยได้นำมาตั้งสมมุติฐานข้อที่ 2 และข้อที่
3 โดยตั้งว่า

ข้อ 2. มีความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความกังวลใจ

ข้อ 3. มีความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผู้วิจัยได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็น
นักเรียนชาย - หญิง ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อต้องการจะเปรียบเทียบ
ผลการวิจัยครั้งนี้ กับผลการวิจัยอื่น ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วว่าจะสนับสนุนหรือขัดแย้งกับผลการ
วิจัยอันใดบ้าง

ความมุ่งหมายทั่วไป

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจ กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษา

ความมุ่งหมายเฉพาะ

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
นักเรียนชาย นักเรียนหญิง และนักเรียนทั้งหมด
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของระดับความกังวลใจระหว่างนักเรียนชาย กับ
นักเรียนหญิง
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างของระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนชาย
และนักเรียนหญิง
4. เพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูง กับ
นักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ความกังวลใจมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
2. มีความแตกต่างระหว่างเพศ ในเรื่องความกังวลใจ
3. มีความแตกต่างระหว่างเพศ ในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
4. นักเรียนที่มีความกังวลใจสูง กับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนรัฐบาล 3 แห่ง สังกัดกรมวิสามัญศึกษา เฉพาะในนครหลวงกรุงเทพธนบุรี ทั้งชายและหญิง จำนวน 367 คน
2. การวิจัยนี้ไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาหรือสาเหตุที่ทำให้เกิดความกังวลใจ

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้ไม่คำนึงถึงตัวแปรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับ

1. ระดับสติปัญญา
2. สัมฤทธิผลทางการเรียน
3. ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม
4. อาชีพของบิดามารดา

เพราะตัวแปรเหล่านี้อาจจะมีอิทธิพลต่อความกังวลใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบทดสอบความกังวลใจของนักเรียน ซึ่ง ศุภลักษณ์ พรพรรณแพทย์²⁹

²⁹ศุภลักษณ์ พรพรรณแพทย์, เรื่องเดิม.

แปลและดัดแปลงมาจากแบบทดสอบความกังวลใจในการสอบสำหรับเด็ก (Test Anxiety Scale for Children) ของ ซาราซัน และคณะ ใช้วัดระดับความกังวลใจของนักเรียนอย่างเชื่อถือได้

2. แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ซึ่งแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยจากแบบสอบถาม เพื่อวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (A Questionnaire Measure of Achievement Motivation) ของ เฮอร์แมนส์³⁰ (Hubert J.M. Hermans) สามารถใช้วัดระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างเชื่อถือได้

คำจำกัดความ

1. ความกังวลใจ หมายถึง ความรู้สึกไม่สบายใจ หวาดระแวง และรู้สึกกลัว อาจจะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น หรือได้เกิดขึ้นแล้ว ในบางครั้งก็ไม่อาจจะหาสาเหตุของความไม่สบายใจนั้นได้ โดยทั่วไปความกังวลใจนี้เกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะมีสิ่งที่ไม่ดี ไม่พึงปรารถนาเกิดขึ้นแก่ตน

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ลุล่วงไปด้วยดี ทั้งในด้านการแข่งขัน และการทำงานเพื่อให้ถึงมาตรฐานอันดีเยี่ยม และพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ โดยไม่ย่อท้อ

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา หมายถึง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมวิสามัญศึกษา เฉพาะในนครหลวง-กรุงเทพมหานคร

---

³⁰Hubert J.M. Hermans, "A Questionnaire Measure of Achievement Motivation," Journal of Applied Psychology, 54(1970), 353-363.